

Sygnatura akt I C 1190/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 20-11-2015 r.

Sąd Rejonowy w Koninie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Daniel Adamczyk

Protokolant: st.sekr.sąd. Aneta Szymczak

po rozpoznaniu w dniu 13-11-2015 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa E. M., A. M.

przeciwko E. P.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej E. P. na rzecz solidarnych powodów E. M., A. M. kwotę 7 698,06 zł (siedem tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt osiem złotych sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 07.10.2014 r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powodów solidarnych kwotę 1 517 zł (tysiąc pięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Daniel Adamczyk

Sygn. akt I C 1190/14

UZASADNIENIE

E. M. i A. M. wystąpili przeciwko E. P. aby zapłaciła na ich rzecz kwotę 7 698,06 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazali, iż żądana kwota dotyczy opłat z tytułu najmu lokalu mieszkalnego położonego w W. przy ul. (...), w tym 5280 zł z tytułu czynszu najmu za okres od czerwca do listopada 2013r., 1300 zł czynszu za maj 2013r., 527 zł nierozliczonych niedopłat eksploatacyjnych, 120,60 zł nierozliczonych kosztów energii elektrycznej, 351 zł nierozliczonych kosztów eksploatacyjnych za okres od czerwca do listopada 2013r., a także 119,46 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w zapłacie czynszu za maj 2013r.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa i obciążenie powodów kosztami procesu, podnosząc, że w kwietniu 2013r. strony ustaliły, że pozwana zakupi przedmiotowe mieszkanie za cenę 180 000 zł, wobec czego doszło do ustnego przedłużenia umowy najmu na innych zasadach tj. że pozwana będzie jedynie opłacać opłaty mieszkaniowe i rachunki za energię. Ostatecznie jednak sprawy się dotyczące założenia księgi wieczystej się przedłużały i do zakupu nie doszło z winy powodów, którzy radykalnie podnieśli cenę. Płatności dotyczące użytkowania mieszkania obciążające pozwaną zostały dokonane.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 01.11.2012r. strony zawarły umowę najmu lokalu mieszkalnego położonego w W. przy ul. (...) będącego wówczas własnością powodów. Czynsz najmu ustalono na 1300 zł brutto miesięcznie płatny do 10-go dnia każdego

miesiąca, przy czym kwota ta obejmowała także ówczesną opłatę eksploatacyjną w wysokości 420 zł, w przypadku jej wzrostu różnica obciążała najemcę. Umowę zawarto na czas określony do 01.05.2013r. Za okres do 30.04.2013r. strony są wzajemnie rozliczone.

Dowód d: opisana umowa – k. 11-14 , okoliczności bezsporne

Ponieważ wynajmujący zamieszkiwali w K. przedmiotowy lokal stanowił dla nich obciążenie, stąd też około kwietnia 2013r. postanowili dokonać jego sprzedaży. Wówczas pozwana zgłosiła chęć jego zakupu. Cenę wstępnie strony ustaliły na 230 000 zł. Jednocześnie z uwagi na negocjacje strony przedłużyły w sposób dorozumiany ustnie umowę najmu na maj 2013r. Ostatecznie pozwana zadeklarowała zakup lokalu. Wobec takiej deklaracji pozwanej powodowie zgodzili się na jej dalsze zamieszkiwanie w lokalu objętym pozwem przy pokrywaniu jedynie opłat mieszkaniowych do wspólnoty mieszkaniowej oraz mediów, licząc na szybkie zbycie lokalu. W toku wstępnych ustaleń u notariusza okazało się że lokal nie ma założonej księgi wieczystej. W tej sytuacji powodowie złożyli w maju 2013r. odpowiedni wniosek do (...) sądu wieczystoksięgowego. Z uwagi na jego nieprawidłowe opłacenie, po wezwaniu przez sąd, uzupełniono opłatę od wniosku. Księgę wieczystą założono ostatecznie 26 sierpnia 2013r. Tym samym ostateczna przeszkoda formalna do zawarcia umowy sprzedaży lokalu odpadła. W okresie od września do listopada 2013r. powódka oraz działająca w jej imieniu córka M. M. starały się skontaktować z pozwaną celem zawarcia umowy sprzedaży lokalu. Kontakt z pozwaną jednak był utrudniony, a gdy był skuteczny, pozwana zgłaszała problemy dotyczące zaległego podatku od nieruchomości, który ostatecznie okazało się że jest opłacony, a także pojawił się problem miejsca zawarcia umowy. Powódka chciała by był to K. z uwagi na chorobę powoda i związane z tym trudności z dojazdem do W.. Z kolei pozwana wskazywała, że ma małe dziecko i zbyt daleko by musiała wieźć dużą gotówkę. Ostatecznie powódka otrzymała od pozwanej w październiku 2013r. sms-a, że nie zamierza kupić mieszkania z powodu braku środków oraz że nie zamierza wyprowadzić się z mieszkania.

Dowód: zeznania M. M. – k. 174v-177 , wydruk księgi wieczystej – k. 132-141, częściowo zeznania świadków H. P. (1) – k. 285-286, T. K. – k. 338-339, B. P. – k. 528-530, A. W. – k. 594-597, H. P. (2) – k. 530, Z. K. – k. 525-527, częściowo zeznania pozwanej – k. 456-462

Pismem z dnia 23.10.2013r. pełnomocnik pozwanej odpowiedział na wezwanie do zapłaty powodów, wskazując w nim, że z dniem 01.06.2013r. uległa rozwiązaniu umowa najmu oraz że z końcem września 2013r. to pozwana poinformowała E. M., że ze względu na różne okoliczności życiowe nie będzie w stanie zakupić lokalu i poprosiła o ustalenie warunków najmu na przyszłość.

Dowód: opisane pismo – k. 1 5-16

Kolejnym pismem z dnia 29.11.2013r. pełnomocnik pozwanej wskazywał, że umowa najmu wygasła z końcem maja 2013r., a dalsze zamieszkiwanie nie miało miejsca na podstawie umowy warunkowej. Ponownie wskazywała także, że pozwana czyniła starania o uzyskanie finansowania na zakup mieszkania i była je skłonna zakupić w lipcu. Jednak we wrześniu 2013r. była zmuszona poinformować powodów, że jej sytuacja finansowa i zawodowa zupełnie się zmieniła i nie będzie mogła zakupić lokalu. Jednocześnie zaprzeczała zasadności żądania powodów, twierdząc, że opłaciła wszelkie rachunki.

Dowód: opisane pismo – k. 1 7-18

Pozwana wydała powodom przedmiotowy lokal w dniu 30.11.2013r.

Dowód: protokół przekazania lokalu mieszkalnego – k. 19-20

Sąd dał wiarę dokumentom, które posłużyły do poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Autentyczności, prawdziwości treści w nich zawartych ani mocy dowodowej tych dokumentów nie kwestionowały strony, a i Sąd nie dopatrywał się powodów by to czynić z urzędu. Przedstawiane przez pozwaną rozliczenie mediów (k. 70-71) dotyczyło

okresu styczeń-czerwiec 2013r., podczas gdy powodowie dochodzili kwoty z tego tytułu za 2012r. oraz za okres późniejszy, stąd też dokument ten nie stanowił dowodu zapłaty kwoty dochodzonej pozwem.

W sprawie pojawiły się w istocie dwie sprzeczne wersje przebiegu wypadków prezentowane przez strony i powoływanych przez nich świadków. Dla oceny stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie bez znaczenia pozostawały okoliczności sprzed daty zawarcia umowy najmu tj. 01.11.2012r., czy też okoliczności uboczne nie objęte żądaniem np. dotyczące rozliczenie pralki, okoliczności wydania lokalu, stąd też w tym zakresie zeznania pozostawały bez znaczenia. Istota sporu sprowadzała się do ustalenia przyczyny niedojścia do skutku umowy sprzedaży lokalu objętego pozwem. Powodowie twierdzili, że nastąpiło to z winy pozwanej, która po prostu się rozmyśliła z uwagi na brak środków. Ich wersję potwierdzały zeznania M. M.. Z kolei pozwana zeznawała, że nastąpiło to wskutek znacznego podniesienia ceny ze 180 000 zł w maju 2013r. do 240 000 zł sierpniu 2013r. , co potwierdzali świadkowie H. P. (1), T. K., B. P., H. P. (2), Z. K., A. W.. Wiedzy w tym zakresie nie posiadali K. L. i T. P., stąd przydatność ich zeznań była niewielka. Ostatecznie w tym zakresie sąd dał wiarę osobowym źródłom dowodowym strony powodowej, a odmówił jej pozwanej i wnioskowanym przez nią świadkom. Do wniosku tego doprowadziła bowiem analiza pism pełnomocnika pozwanej na etapie przedsądowym z października i listopada 2013r, czyli z momentu kiedy pozwana jeszcze mieszkała w lokalu objętym pozwem, ale strony były już w konflikcie, a nadto zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że pozwana w trakcie zeznań sama przyznała, że po ustaniu umowy najmu pisemnej, wynajmowała ten sam lokal na zasadzie ustnej, a dopiero później wynajmowała lokal na tej zasadzie że była zobowiązana do uiszczania opłat eksploatacyjnych bez czynszu na rzecz powodów (k. 456-457). Potwierdza to wersję powodów, że zanim doszło do ustaleń zajmowania lokalu bez czynszu na ich rzecz, pozwana zajmowała lokal jeszcze przez maj 2013r. na dotychczasowych zasadach. Dalej zeznania wskazywanych wyżej świadków zawnioskowanych przez pozwaną dotyczące podniesienia ceny świadkowie ci opierali tylko i wyłącznie na relacjach pozwanej. Żaden z nich nie uczestniczył z negocjacjach z powodami, a tym samym moc dowodowa tychże zeznań jest niewielka. Wynika z nich że oczywistym jest, że pozwana mogła oczekiwać ceny na jak najniższym poziomie oraz że wobec jej trudnej sytuacji materialnej szukała pomocy rodziców, czy babci, ale nie przesądza o tym, że powodowie się na to zgodzili. Wersja prezentowana przez pozwaną, z której wynika, że do umowy nie doszło z powodu podwyżki ceny stoi w sprzeczności zwłaszcza z pismami jej pełnomocnika z 23.10.2013r. (k. 15-16) oraz z 29.11.2013r. (k.17-18). Z ich treści wynika w sposób jednoznaczny, że po umowa najmu uległa rozwiązaniu z końcem maja 2013r., a nie jak obecnie twierdzi pozwana z końcem kwietnia 2013r. oraz że przyczyną niedojścia do skutku umowy sprzedaży były leżące po stronie pozwanej okoliczności życiowe, w tym pogorszenie jej sytuacji finansowej i zawodowej. Zbiegało się to jednocześnie w czasie z założeniem już księgi wieczystej, a tym samym usunięta została ostatnia przeszkoda formalna do zakupu lokalu. Podkreślenia wymaga, że w opisanych pismach nie ma żadnej wzmianki o podwyższeniu ceny przez powodów, co w przypadku prawdziwości wersji pozwanej w oczywisty sposób powinno mieć miejsce, zwłaszcza że było kierowane przez fachowego pełnomocnika do fachowego pełnomocnika przed procesem w szczycie konfliktu. Okoliczności dotyczące podniesienia ceny padają tymczasem pierwszy raz dopiero w odpowiedzi na pozew. Nadto sama pozwana przyznaje, że lokal objęty pozwem jest usytuowany w atrakcyjnym miejscu, a powódka podawała cenę 6000 za m², co przy powierzchni ponad 40 m² skutkuje ceną na poziomie 240 000 zł. Wskazywana tymczasem przez pozwaną cena 180 000 zł jest rażąco niższa, odbiegając od stawek rynkowych, i okoliczności tej zaprzecza strona powodowa. Dodatkowo bezsporne jest, że powodowie zgadzali się na niepobieranie od pozwanej czynszu do czasu zakupu, a tym samym przy przyjęciu wersji pozwanej skutkowałoby to w istocie przyjęciem ceny jeszcze niższej. Tymczasem zachowanie powodów w powiązaniu z w/w pismami pełnomocnika pozwanej wskazuje jednoznacznie, że przyczyną niedojścia do skutku umowy sprzedaży nie było podniesienie ceny, a problemy finansowe pozwanej, a w istocie brak wystarczających środków. W konsekwencji za wiarygodne sąd uznał zeznania M. M., a odmówił wiary zeznaniom pozwanej i wskazanych wyżej świadków strony pozwanej na wskazane sporne okoliczności dotyczące podwyższenia ceny. W pozostałym zakresie zeznania świadków pozwanej oraz samej pozwanej okazały się wiarygodne, gdyż były co do zasady spójne i logiczne oraz wzajemnie ze sobą korespondowały.

Zeznania T. P. i K. L. okazały się nieprzydatne, gdyż świadkowie nie posiadali wiedzy na sporne okoliczności, a ich zeznania dotyczyły okoliczności ubocznych.

Sąd oddalił wniosek pozwanej o przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego W.P. w W., albowiem w sprawie zachodziła własność przemienna z art. 34 k.p.c. w postaci miejsca wykonania umowy, a płatności objęte pozwem winny mieć miejsce w K. jako miejscu zamieszkania wierzyciela świadczenia pieniężnego.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powodów okazało się zasadne w całości.

Dokonując subsumpcji ustalonego stanu faktycznego sąd doszedł do wniosku, że stosunek prawny łączący strony nie miał w całym okresie objętym pozwem tego samego charakteru. Pierwotnie bezspornie łączyła strony jedynie umowa najmu lokalu na podstawie umowy zawartej w formie zwykłej pisemnej z dnia 01.11.2012r. Umowa ta wygasła jednak na skutek upływu okresu, na który została zawarta tj. z końcem kwietnia 2013r. W kolejnym miesiącu strony łączyła jednak zawarta na tych samych warunkach ustna umowa najmu, co wynika w sposób jednoznaczny z pism pełnomocnika pozwanej kierowanych do strony powodowej. W obu tych pismach (z 23.10.2013r. oraz z 29.11.2013r.) strona pozwana potwierdziła, że umowa najmu na tych samych warunkach wygasła z końcem maja 2013r.

Zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Czynsz najmu ustalono na 1300 zł miesięcznie i za maj 2013r. nie został zapłacony przez pozwaną. Przedstawiane przez nią dowody wpłaty czynszu dotyczą innych miesięcy. Bezsporne było, że w miesiącu tym pozwana zajmowała lokal powodów objęty pozwem. Tym samym w zakresie 1300 zł czynszu za maj 2013r. powództwo było zasadne.

Od 01.06.2013r. do 30.11.2013r. pozwana dalej zajmowała lokal powodów, ale już na zmienionej podstawie kontraktowej. W ramach zasady swobody umów strony doszły do porozumienia, w ramach którego ustaliły, że pozwana będzie fizycznie zajmowała przedmiotowy lokal, ale będzie ponosiła obniżone opłaty tj. będzie płaciła jedynie opłaty eksploatacyjne należne do wspólnoty mieszkaniowej oraz koszty mediów, w tym energii elektrycznej. Preferencyjne warunki korzystania z lokalu powiązane były jednak nierozzerwalnie z zobowiązaniem zakupu tego lokalu za ściśle określoną cenę niezwłocznie po załatwieniu niezbędnych formalności, co sprowadzało się w istocie do założenia księgi wieczystej i zgromadzenia niezbędnej dokumentacji. Tym samym strony zawarły kontrakt zawierający elementy umowy najmu lokalu i ustnej umowy przedwstępnej jego sprzedaży. Zgodnie bowiem z art. 389 § 1 k.c. umowa przez którą jedna ze stron lub obie zobowiązują się do zawarcia oznaczonej umowy (umowa przedwstępna), powinna określać istotne postanowienia umowy przyrzeczonej. Obie te umowy były ze sobą nierozzerwalnie związane w tym sensie, że tylko i wyłącznie z uwagi na zapewnienie przez pozwaną zakupu lokalu za oznaczoną cenę, powodowie zgodzili się na niepobieranie żadnych dodatkowych opłat poza zwykłymi kosztami utrzymania, czyli w istocie rezygnowali z zysku z najmu. Zgodę takową wyrazili ponieważ w zamian za to liczyli na szybkie zbycie lokalu. Ich strata była realna i konkretna, skoro w okresie poprzednim tj. do końca maja 2013r. określona była ściśle wysokość czynszu i tym samym uprawnione jest twierdzenie, że mogli liczyć na takowy czynsz w kolejnych miesiącach. Strona pozwana to w istocie potwierdza, upatrując jednak winy w niedojściu do sprzedaży w zachowaniu powodów. Z ustalonego stanu faktycznego wynika jednak jednoznacznie, że do transakcji nie doszło na skutek zawinionego zachowania pozwanej tj. nieposiadania przez nią dostatecznych środków. Wynika to zwłaszcza ze korespondencji przedsądowej pozwanej kierowanej do powodów w październiku i listopadzie 2013r., a zatem krótko po decyzji o rezygnacji z zakupu. W korespondencji tej nie ma słowa o podwyższeniu przez powodów ceny zakupu. Jednocześnie niewątpliwie w okresie od czerwca do listopada 2013r. pozwana zamieszkiwała w lokalu objętym pozwem bez ponoszenia wcześniejszych kosztów czynszu najmu, płacąc jedynie większość opłat eksploatacyjnych i za energię.

Zgodnie z art. 390 § 1 zd. 1 k.c. jeżeli strona zobowiązana do zawarcia umowy przyrzeczonej uchyla się od jej zawarcia, druga strona może żądać naprawienia szkody którą poniosła przez to, że liczyła na zawarcie umowy przyrzeczonej. Powszechnie w doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że wskazane odszkodowanie dotyczy tylko tzw. ujemnego interesu umownego tj. uprawniony może domagać się tylko zwrotu wydatków poniesionych w związku z zawarciem umowy przedwstępnej oraz potrzebnych dla zawarcia umowy przyrzeczonej, nie zaś takich, które wiązałyby się z

wykonaniem tej ostatniej (Komentarz do Kodeksu Cywilnego pod red. K. Pietrzykowskiego, 4 wydanie, Warszawa 2005, C.H. Beck, t. I, s. 1026).

W przedmiotowej sprawie, jak wyżej wskazano, mamy do czynienia jednak nie z typową umową przedwstępną, ale z powiązaną z nią umową najmu lokalu, gdzie czynsz najmu został obniżony z uwagi na oczekiwane świadczenie drugiej strony w postaci zawarcia umowy przyrzeczonej. Tym samym w ocenie sądu w niniejszej sprawie w sposób bardzo jaskrawy niezawarcie umowy przyrzeczonej naraziło powodów na stratę dotyczącą nie tyle samego świadczenia w postaci ceny z umowy przyrzeczonej, a świadczenia z umowy najmu w wysokości utraconego z tego tytułu czynszu.

Przesądżające znacznie dla określenia podstawy prawnej żądania powodów tj. wskazania czy możliwe jest jego dochodzenie na podstawie art. 471 k.c., czy też na podstawie art. 390 § 1 k.c., ma wskazanie głównego stosunku prawnego łączącego strony. W ocenie sądu w okolicznościach niniejszej sprawy była to umowa przedwstępna. Pierwotna umowa najmu bowiem wygasła z końcem maja 2013r., a dalsze zamieszkiwanie pozwanej w lokalu objętym pozwem wynikało tylko i wyłącznie z jej zapewnień dotyczących jego zakupu. To z zapewnieniem zawarcia umowy przyrzeczonej było powiązane obniżenie czynszu, a nie odwrotnie. Tym samym zamieszkiwanie pozwanej w lokalu oraz związane z tym koszty były pochodną umowy przedwstępnej. Odszkodowanie w ramach ujemnego interesu umowy obejmuje także **utracone korzyści** (lucrum cessans). Należy jednak podkreślić, że na poszkodowanym spoczywa dowód ich utraty (pewność lub bardzo duże prawdopodobieństwo osiągnięcia) oraz muszą one pozostawać w normalnym związku przyczynowym z podjęciem procesu kontraktowania przez strony. Chodzi na przykład o zarobek nieosiągnięty podczas prowadzenia negocjacji (Vide lex Komentarza Adama Olejniczaka do art. 390 k.c.). W okolicznościach niniejszej sprawy żądanie zapłaty utraconych korzyści w postaci niezapłaconego przez pozwaną czynszu w wysokości różnicy między czynszem najmu z okresu do maja 2013r. i czynszem późniejszym, stanowi miesięczną szkodę powodów. W okresie od czerwca do listopada 2013r. była to kwota 5280 zł (880 zł x 6 m-cy).

Dodatkowo skoro umowa najmu została ustnie przedłużona na maj 2013r., a pozwana nie dokonała w ogóle zapłaty czynszu za ten okres na podstawie umowy najmu zasadne było żądanie zapłaty umówionego czynszu 1300 zł.

Zgodnie z art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W przedmiotowej sprawie zgodnie z ustną umową pozwana zobowiązana była do pokrywania opłat eksploatacyjnych i opłat za energię. Skoro z tego tytułu powstała niedopłata 527 zł za 2012r. oraz 351 zł za okres od czerwca do listopada 2013r., a nadto pozostał niezapłacony rachunek za energię w wysokości 120,60 zł, które to opłaty ponieśli powodowie, tym samym należało powództwo uwzględnić także w tym zakresie. Co prawda pozwana przedstawiała dowody wpłaty, ale dotyczyły one innych okresów, a nadto powodowie dokonali rozliczenia wpłat pozwanej, które jednak nie pokrywały całości zobowiązania. Wpłaty dotyczące okresu wcześniejszego pozostawały bez znaczenia, gdyż żądanie z tego tytułu nie było objęte pozwem. Podobnie uzasadnione było żądanie 119,46 zł skapitalizowanych odsetek ustawowych od kwoty 1300 zł czynszu za maj 2013. za wymagalny okres od 11.05.2013r. (dzień po terminie płatności) do dnia 23.01.2014r., czyli daty sprzed wytoczenia powództwa, a to na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał żądanie powoda za uzasadnione w całości, czyli po zsumowaniu w/w kwot, co do kwoty 7698,06 zł. Solidarność żądania powodów wynika z art. 370 k.c., gdyż dotyczy ich wspólnego mienia tj. mieszkania.

W zakresie odsetek ustawowych sąd zasądził je od dnia 07.10.2014r., czyli daty doręczenia pozwanej odpisu pozwu. Kwoty objęte pozwem były wymagalne wcześniej, zwłaszcza że przed procesem miało miejsce wezwanie do zapłaty, które zgodnie z art. 455 k.c. winno zostać dokonane niezwłocznie, ale zgodnie z art. 321 § 1 kpc sąd nie orzeka ponad żądanie. Także żądanie w zakresie odsetek od w/w skapitalizowanych odsetek było zasadne na podstawie art. 482 § 1 k.c. Podstawą prawną zasądzenia odsetek ustawowych był art. 481 § 1 i 2 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Powodowie wygrali sprawę w całości. Na ich koszty procesu złożyły się 300 tytułem opłaty od pozwu oraz 1200 zł kosztów zastępstwa procesowego wg stawki minimalnej oraz 17 zł opłaty od pełnomocnictwa, łącznie 1517 zł.

SSR Daniel Adamczyk